

dồng hồ trò chuyện, tôi chưa nhìn thấy ích lợi ở đâu.

Valép nói :

— Đề các anh khỏi nghi ngờ, tôi xin làm quả tương kiến bằng bộ mặt mã WS.

— Mặt mã WS ?

— Phải, mặt mã được dùng để dịch những phát giác của nhân viên giao liên Cáclốt.

— Hiện anh có bộ mặt mã này không ?

— Có trong tay thì không dùng. Song tôi biết rõ kẻ giữ nó. Bộ mặt mã quan trọng này được cất ở Mani, ngay tại thủ đô Mani, muốn đoạt giờ nào cũng được. Tôi biết Cáclốt mang trong óc nhiều chỉ thị tối hệ cho tổ chức Huk ở Phi luật tân. Những chỉ thị rất cần thiết đối với tôi. Chắc Mel đã nói với các anh rằng tôi có trọng trách ám trợ các thủ lĩnh Huk theo khuynh hướng Tito. Trong trường hợp các anh chịu chia sẻ với tôi những phát giác của Cáclốt, tôi sẽ dẫn đến nơi cất bộ mặt mã WS.

— Đã thế, tôi cần thú thật với anh. Chúng tôi đã thôi miên Cáclốt. Trong cơn mê sáng, hắn đã đọc hết các ám ngữ giấu trong tiềm thức. Cơ quan phản gián đã dịch xong một phần. Còn phần khác, phải đợi tìm ra bộ mặt mã mà anh nói. Tôi chấp nhận đề nghị của anh. Nhưng anh còn lạ gì ? Chúng tôi chưa phải là nhân vật tầm thường. Xin anh một thời hạn để chúng tôi báo cáo lên thượng cấp. Và khi đó, chúng ta sẽ thảo luận điều kiện.

— Điều kiện của tôi không lấy gì làm khe khắt. Tôi chỉ yêu cầu anh trao Cáclốt cho tôi.

— Cáclốt ?

— Vâng, tôi đề nghị đổi bộ mặt mã WS lấy Cáclốt. Các anh đã khai thác xong xuôi, nắm được các chỉ thị bí mật, đâu còn cần hắn nữa !

— Vâng, chúng tôi sẽ trả lời sau.

Văn Bình đứng dậy, cáo từ. Valép bắt tay, dáng điệu vô cùng hoan mật. Hắn ra lệnh cho gã tuộc viên nhỏ thỏ và xấu xí :

— Lấy xe, đưa hai ông về khách sạn.

Văn Bình từ chối :

— Cám ơn. Chúng tôi đậu xe ở ngoài.

Valép sốt sắng :

— Vâng, nhân viên của tôi sẽ đưa hai anh xuống vườn.

Văn Bình vẫn thoái thác :

— Chúng tôi đã biết đường. Xin đa tạ thịnh tình của anh.

Valép nói :

— Không anh ạ, để người tôi dẫn xuống tiện hơn. Chẳng giấu gì các anh, con bet giê sônôde của tôi đang ở dưới nhà. Nó hay thù vật lắm.

Văn Bình định đáp « ờ, con sônôde của anh chỉ là muỗi », song lại nín thinh. Chẳng muốn đời phương luôn luôn tin tưởng vào tài ba của con sônôde bách chiến bách thắng. Chẳng mỉm cười kéo Lê Diệp lững thững xuống gác.

Bên ngoài trời đã hừng sáng. Ngọn gió rạo rạo đông từ khu tha ma thổi lại, lạnh lạnh và rờn rợn.

Cho máy bình bịch nổ, Lê Diệp hỏi bạn :

— Anh nghĩ sao về đề nghị của Valép ?

Văn Bình đáp:

— Hẳn là tay áo dễ. Mình chơi trò hú tim với hẳn không dễ lắm đâu.

— Tôi cũng nghĩ như anh. Ngoài ra, tôi còn băn khoăn điều này: tại sao hẳn biết bọn mình là nhân viên của ông Hoàng? Vì hành tung của chúng ta được giữ rất kín. Ngay cả chuyến đi của ông Hoàng sang Mani cũng không cho ai biết.

Văn Bình thở dài:

— Tôi sợ hẳn đã biết nhiều bí mật khác nữa. Nhưng cũng may còn một bí mật hẳn chưa phăng ra: đó là Cáclốt. Hẳn tưởng Cáclốt còn sống.

Lê Diệp nhún vai:

— Biết đâu hẳn chẳng bày mưu, phỉnh gạt chúng mình?

Văn Bình ôm chặt bụng Lê Diệp. Chiếc mô tô phóng như bay. Dọc đường, Lê Diệp hỏi:

— Về khách sạn chứ?

Văn Bình đáp:

— Phiền anh thả tôi xuống Manila Hotel.

— Auh đến làm gì?

Văn Bình đến lữ quán Manila để tìm Luz, người đàn bà kỳ dị. Song chàng dấu Lê Diệp. Chàng sếu vườn cũng không hỏi thêm. Đến khi ngừng mô tô ngoài đường, Lê Diệp mới nói:

— Tôi biết anh đến đây vì chuyện gì rồi. Tôi về phòng ngủ một giấc. Có việc cần, anh cứ gọi.

Văn Bình vòng ra phía sau lữ quán. Chàng không muốn gặp mặt nhân viên lữ quán, để khỏi trả lời những câu hỏi phiền phức. Mặc dầu một vụ

chạm súng xảy ra đêm qua, quang cảnh khách sạn văn bình thường.

Văn Bình trèo lên phòng Luz bằng cầu thang cấp cứu. Đến nơi, chàng nghe ngóng một phút rồi gõ cửa nhẹ nhẹ.

Không tiếng trả lời.

Chàng móc túi lấy cái chìa khóa dẹt mà nàng trao cho chàng. Tra vào vặn thử, chàng mỉm cười. Không hiểu vô tình hay cố ý, nàng đã đưa lầm chìa khóa khác.

Văn Bình đành trở tài dao tặc chuyên môn. Loay hoay trong nửa phút đồng hồ với một sợi thép cứng, chàng đã mở được dễ dàng.

Phòng Luz được trang trí hết sức lộng lẫy. Quan sát đồ gỗ, rèm nệm và các bức tranh dầu treo trên tường, Văn Bình biết đây là do nàng mua sắm. Sa-lông, bàn ăn đều làm bằng gỗ quý màu nâu từ miền rừng rậm phía nam chỗ tới.

Chàng rón rén vào buồng ngủ. Trên chiếc giường hẹp và thấp, ưỡn ẹo hai cái gối trắng tinh, còn dây dận, chứng tỏ suốt đêm không có ai nằm. Như vậy, nghĩa là đêm qua nàng đi vắng. Nàng đi đâu? Trong lòng chàng, đột nhiên bùng lên ngọn lửa ghen tuông.

Ra ngoài, chàng gieo mình xuống ghế. Đĩa đựng tàn thuốc lá lồm ngồm hàng chục mẩu thuốc cháy dở đã tắt, đặt giữa bàn, làm chàng lưu ý. Chàng nhận ra loại thuốc lá Gitanes, loại thuốc lá bán ở Mani. Căn cứ vào đồng tàn, chàng suy diễn là trong khi Luz vắng nhà, có kẻ ngồi đợi, và phải

là người sốt ruột mới đốt gần hết gói thuốc lá trong một lúc.

Ý nghĩ ghen tuông ban đầu biến đâu mất. Chàng quan sát tỉ mỉ khắp phòng. Bộ sa-lông được kê trên tấm thảm da hồ lớn. Giường ngủ, bàn ăn, bàn phấn, chỗ nào có đồ gỗ là phía dưới lót thảm da hồ lớn. Riêng món da hồ đã trị giá hàng vạn pêsô, chưa nói đến những bức tranh dầu đắt tiền treo la liệt.

Luz phải là người có bạc triệu. Giàu bạc triệu mà nàng lại đánh cắp cái ví đựng sáu ngàn pêsô của chàng! Lấy xong rồi trả lại! Cử chỉ lạ lùng này chứa đựng những chi tiết mà chàng chưa thể giải thích.

Chuông điện thoại trên bàn trang điểm reo lên.

Chàng cầm lên nghe. Chàng giả giọng Luz thật đúng :

— Alo, ai đấy ?

Ở đầu giây, có tiếng ho nho nhỏ, rồi tiếng người đàn ông. Một giọng noi quen thuộc, tuy nhiên chàng không nhận ra :

— Bist du deustch ?

Văn Bình ngẩn người. Bist du deustch là tiếng Đức, nghĩa là « anh là người Đức phải không ? ». Có thể người ta gọi lầm phòng một du khách người Đức.

Chàng chưa định trả lời thì giọng nói khàn khàn lại vang lên :

— Bist du deustch ?

Chàng đặt ống nói xuống. Chàng bắt đầu hiện phần nào sự thất. Nhanh như cắt, chàng bước ra khỏi phòng, sau khi khóa lại cửa thân Kế phòng Luz, chàng thấy một cánh cửa hé mở. Chàng đẩy cửa liềm vào. Quang cảnh rác rưởi bừa bãi và ga nệm xô lệch cho chàng biết đây là phòng của một du khách vừa từ giả khách sạn ra sân bay.

Lát nữa, trời sáng rõ, bởi phòng sẽ lên quét dọn và gặp chàng. Chàng chắt lưỡi tự nhủ :

— Đến đâu hay đến đấy, cần gì.

Vành tai rất tinh của chàng vừa thu được tiếng cồm cộp đều đặn từ hành lang vắng lại. Chàng không thể nào lăm được. Đó là tiếng giày cao gót của phụ nữ.

Núp sau cửa, chàng nhìn thấy Luz. Nàng mặc cái áo sa tanh nhàu nát, vẻ mặt mệt mỏi, nước da nhợt bóng, chứng tỏ suốt đêm nàng không ngủ. Đêm qua, nàng đi đâu ? Nàng đi với người đàn ông nào ?

Ngón tay Văn Bình run run. Nàng khom lưng tra chìa khóa vào ổ. Lưng nàng vẫn thon thon và mềm mại. Chàng nhắm mắt, cố xua đuổi thêm muốn vừa thức dậy trong óc.

Luz đóng cửa lại đánh sầm. Văn Bình nghe tiếng giày hấp tấp của nàng.

Chuông điện thoại reo lần nữa.

Chàng tiến ra thang máy. Xuống lầu nhất, chàng gặp một gã bồi trẻ, trạc hai mươi. Lễ phép hẳn cúi đầu chào. Chào khách là bổn phận thường

xuyên của nhân viên khách sạn, không có gì lạ. Văn Bình lấy trong túi ra một tờ 5 pêsô. Mặt gã bồi tơi hẳn lên.

Chàng giơ cao tờ bạc :

— Cô giữ điện thoại ngồi đâu ?

Hắn nhanh nhẩu :

— Thưa, ở tầng lầu này. Ông muốn gặp cô ấy không ? Tôi xin dẫn tới.

Tờ bạc gấp tư nháy vào túi áo trên gã bồi. Hắn mở cửa một căn phòng nhỏ cuối hành lang, mời chàng vào. Bên trong, một thiếu nữ dễ thương đang cặm cụi trên bàn điện thoại. Hắn cất tiếng :

— Chào cô.

Thiếu nữ quay mặt lại. Cặp mắt hơi xếch của nàng được phủ lấp sau rưng mi dài, cong và đen nháy. Gã bồi giới thiệu :

— Một ông khách muốn gặp cô.

Nói xong, hắn mở cửa đi thẳng. Thiếu nữ hỏi Văn Bình :

— Ông cần em chuyện gì ?

Chàng đặt tờ bạc 20 pêsô trước mặt nàng :

— Biểu cô số tiền món này. Tôi muốn biết ai vừa gọi giây nói cho phòng 267.

Thiếu nữ lắc đầu :

— Em không thể làm vừa lòng ông được. Ban giám đốc biết, em sẽ bị đuổi.

Chàng cười rất tinh tú :

— Trong phòng chỉ có cô, và tôi, không ai biết được đâu.

Thiếu nữ còn ngần ngại, Văn Bình rút thêm tờ hai chục khác :

— Tôi tin là cô giúp tôi. Chẳng giấu cô, người ở phòng 267 là vợ chưa cưới của tôi. Tôi nghi ngờ nàng không chung tình với tôi. Liệu cô có thể từ chối lời yêu cầu đau khổ của người đàn ông bị phụ bạc không ?

Thiếu nữ đáp :

— Nếu vậy, em không dám thoả thác nữa. Vừa rồi, phòng 267 được kêu điện thoại hai lần. Và cả hai lần đều không phải bên ngoài gọi vào.

— Nghĩa là cô muốn nói cả hai lần đều do một phòng khác trong khách sạn gọi tới ?

— Phải.

— Có làm ơn cho biết phòng nào ?

— 367.

— Phòng 367 ở ngay trên đầu 267 phải không ?

— Thưa, phải.

Văn Bình chuyển sang giọng ngọt ngào, mơn trớn :

— Còn câu hỏi này nữa. Cô có thể cho biết họ nói chuyện những gì trong điện thoại không ?

Thiếu nữ lắc đầu :

— Thật quả em không dám dối ông. Em không lưu tâm đến hai cuộc điện đàm này.

— Biết nàng nói thật, chàng không hỏi thêm nữa. Tuy nhiên, một kế hoạch rí rờm chớm nở trong đầu chàng. Chàng tập trung khả năng quyền rũ quen thuộc của mình vào luồng mắt và nụ cười. Ngược nhìn, thiếu nữ đỏ ửng mặt. Chàng buông lời khen :

— Cô đẹp lắm.

Thiếu nữ làm thinh. Văn Bình đứng sát vào người nàng. Chàng nghe rõ hơi thở và tiếng trống ngực rạo rục của nàng. Sự kiện này chứng tỏ nàng chưa dày dặn trong tình trường, và đã xao xuyến dễ dàng trước kỹ thuật kết thân của chàng thanh niên bách chiến bách thắng.

Tán tỉnh phái yếu — việc mà nhiều nhà mô phạm và luân lý chê bai kịch liệt — lại là một môn được giảng dạy và thực tập chu đáo trong mọi trường điệp báo hữu danh trên thế giới. Đàn bà thường được coi là mỏ vàng tin tức. Không ai cung cấp tin tức bí mật nhiều bằng đàn bà, chẳng hạn vợ con các nhà bác học, các chính khách... Có khi chỉ cần 2, 3 tuần lễ theo đuổi, chinh phục một người đàn bà là có thể phăng ra một bí mật tối hệ mà lẽ lối do thám cò diên mất hàng năm chưa đạt được. Cho nên, không phải là lạ khi phần đông các điệp viên thượng thặng đều có bộ mã diên trai.

Thêm vào kiến thức chiếm đoạt trái tim phái yếu học được trong trường, Văn Bình còn có nhiều thiên năng đặc biệt. Hễ gặp chàng, bắt chuyện với chàng, người đàn bà nào bắt luan màu da và trình độ học vấn không cưỡng được cuộc tấn công yêu đương của chàng.

Gần phái yếu, Văn Bình không bộc lộ vẻ thèm muốn số sang và hạ cấp. Tuy chàng có thói quen yêu đương chớp nhoáng, sự vội vã này vẫn bao hàm những ngụ ý nên thơ. Từ cái nắm

tay, cái vuốt má đến cái hôn tóa lửa, chàng đã tỏ ra một người sành điệu, một nghệ sĩ biết quý trọng và thưởng thức cái đẹp kỳ diệu.

Thiếu nữ giữ điện thoại của khách sạn không có nhan sắc đồ quán siêu đình. Nhưng tìm được một thân hình cân đối, một khuôn mặt khả ái tương tự trong xô xô khách sạn — đầu là khách sạn quốc tế Manila Hotel nữa — thật là việc khó.

Mắt thiếu nữ chớp lia lia. Miệng nàng hé ra, như muốn nói rồi lại thôi, trong khi cánh mũi nàng phập phồng, phập phồng... Đối với kẻ lão luyện như Văn Bình, đó là triệu chứng của ưng thuận và chờ đợi.

Nàng đã ưng thuận, chàng không được quyền bắt nàng chờ đợi thêm nữa. Nhiều cuốn sách giá trị về nghệ thuật tổ tình đã viết rõ rằng sự chờ đợi của đàn bà thường có hạn. Trong một giây đồng hồ xúc động, người đàn bà có thể hiến dâng tất cả, nhưng sau thời gian rạo rục la lùng này, họ trở thành bức tượng cẩm thạch, lạnh lùng và khô khan hơn bao giờ hết.

Vì vậy, Văn Bình không bỏ lỡ cơ hội tốt đẹp. Chàng nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, cúi xuống hôn vào cặp môi đỏ mọng ươn ướt. Thiếu nữ rùng mình một cái. Chàng giữ chặt hơn, mắt nàng nhắm nghiền, hồ như lo sợ hương vị của cái hôn đậm ấm tan biến vào không khí.

Quàng tay ra sau lưng nàng, Văn Bình hỏi :
— Tên em là gì ?

Nàng đáp, giọng run run vì sung sướng :

— Em là Manahim. Còn anh ?

— Đỗ Thanh.

Đỗ Thanh là tên giả ghi trong giấy thông hành của Văn Bình.

Chàng hôn nàng lần thứ hai. Lần này, Manahim gắn chặt lấy người chàng. Mân mê làn tóc cắt ngắn, mềm mại của nàng, chàng nói :

— Trưa nay, em đi ăn cơm với anh nhé ?

Giọng nũng nịu, nàng hỏi :

— Ở đâu hả anh ?

— Đứng 12 rưỡi ở Senbon.

— Em phải làm việc đến 2 giờ chiều.

— Ồ, em xin ban giám đốc nghỉ sớm một lát.

Anh chờ em đúng 12 rưỡi. Em gạt đầu bằng lòng đi.

Như cái máy, nàng gạt đầu.

Huyết sáo miệng, Văn Bình ra ngoài. Bao nhiêu mồ hôi tiêu tan hết, chàng cảm thấy sáng khoái và trẻ lại.

Mặt trời buổi sáng đã ló dạng trên biển. Vịnh Mani tràn ngập trong ánh nắng hồng. Trên miệng, trong áo của Văn Bình, còn đọng lại mùi thơm từ da thịt Manahim tiết ra.

-o-o-O-o-o-

XI

Nàng ca sĩ bí mật

-o-o-O-o-o-

Khi Manahim mở cửa phòng ăn của khách sạn Senbon, dòng hồ ngoài hành lang chỉ đúng 12 rưỡi. Ở Phi luật tân, bữa cơm trưa của xã hội thượng lưu thường bắt đầu từ 13 giờ.

Thực khách còn thưa thớt. Văn Bình đợi nàng bên cái bàn tròn, trái khế trắng muối, kê khuấy vào góc.

Dường như Manahim đã chọn bộ xiêm y đắt tiền nhất và gọi cảm nhất để đi dùng cơm với chàng. Bộ dùi thon thon và đồ hồng của nàng không cần hóa trang bằng tất ni lông mịn màng cũng đủ làm mắt dầu ông sáng nhất thanh cận thị. Ngực nàng nở ra, nhảy nhót sau làn lụa mỏng, như có ma lực bắt mọi người trong lữ quán xô ghế đứng dậy, bật ra tiếng sao miêng ngưỡng mộ. Khuôn mặt nàng không có vẻ quyến rũ nguyên tử của mình tinh mần bạc, tuy nhiên những đường cong khác thường trên thân thể